

разказала за случката, тѣ всички разбрали, че е идвала злата царица. „Пази се и никого не пускай тукъ“, казали ѝ човѣчетата.

Но царицата пакъ се научила отъ огледалото, че Снѣжинка е жива. Пакъ отишла въ гората, намѣрила дѣтето и можла съ измама да му тикне въ косата единъ отровенъ гребенъ.

Снѣжинка паднала въ несвѣсть, но човѣчетата я съживили като извадили гребена отъ косата ѝ.

Трети пѣтъ царицата дошла, дала ѝ една отровна ябълка, тя яла и паднала на земята. Когато дошли човѣчетата не можли да я съживатъ, защото не видѣли че въ устата ѝ имало отровна ябълка.

Три дни стояла Снѣжинка умрѣла. Човѣчетата много плакали за нея и най-послѣ я погребали. Направили ѝ ковчегъ отъ кристалъ и я облѣкли въ хубави бѣли дрехи; тя станала бѣла и красива като ангелъ. Оставили ковчега на една висока могила; отгорѣ турили златна коронка и хубави вѣнци. Едно човѣче останало да пази тѣлото на Снѣжинка. И другитѣ човѣчета обичали да ходятъ тамъ и да си бератъ горски малини и ягоди.

Веднажъ въ тия мѣста излѣзълъ на ловъ царския синъ отъ друго съседно царство. Изгубилъ пѣтя си и се качилъ на тази могила, за да види дѣ се намира. Като видѣлъ Снѣжинка въ кристалния ковчегъ, помолилъ малкото човѣче да му я подари и то се съгласило.

Царския синъ извадилъ мечъ си да строши ковчега, но той самъ се отворилъ. Снѣжинка се изправила на крака и отровната ябълка паднала отъ устата ѝ.

„Дѣ се намирамъ азъ, извикала Снѣжинка“. — „При мене, хубаво дѣвойче, извикалъ царския синъ. Ти ще бждешъ моя жена и царица“.

Слѣдъ това, веднага я качилъ на коня си и отишелъ въ своя дворецъ. Царьтъ и царицата я посрѣщнали добръ и скоро станала свадбата, на която поканили и малкитѣ човѣчета отъ гората.

Когато злата царица се научила, че Снѣжинка е жива, дотолкова се ядосала, че строшила огледалото. Щомъ го строшила, тя паднала мъртва на земята.

А Снѣжинка станала Царица и живѣла честито дори до смъртъта си.

